

2020-02-19 - Levels of Participation, Part 2

Good morning everyone! This is today's Dharma Espresso on levels of participation, part 2.

I will continue to talk about the topic of the 5 levels when we participate in a temple, a church, or any organization as a volunteer. The first level that I previously talked about is zero or *fan* when we are just a supporter and never go there. We only send a contribution check and we praise them when we talk to someone, but we don't really step into the place.

Page | 1

Level 1 is when we enter an organization and we spend some time to do odd jobs, help sweep the floor, take out the trash, help out in the kitchen, in the garden, or dust the Buddha altar, etc. That is the *nobody* level. No one pays attention to us. Even if they know our name, they will soon forget. This level is called *nobody* because we don't need to be well-known but our interest increases more and more. The interest that we want to be close to a place and a group of people also increases greatly. The interest to cultivate is not yet as strong as the interest to belong to a group. We want to feel that we belong to our group. So when we are in this *nobody* group, we are very happy because we are a member of this group. If we wear a uniform, we feel very proud and delighted because, although we are nobody, we are part of the group and the organization. This is a very healthy state.

Gradually we will come to do whatever we are asked, have more time and more interest to connect with the group on a higher level. But does that mean that we understand more about the philosophy or the dharma teachings? Not quite! But our interest is very high, and we are proud to be a member of that organization, temple, or church. Therefore, we become a *committed nobody*, a nameless but devoted member. In our Compassionate Service Society, there are many members who are very devoted and dedicated.

Then, after a period of time, suddenly we emerge above all others. Why is that? Suppose I ask you to come and help with the audio recording job. If you jump in and work, then after awhile you enjoy it very much because you realize that you are able to do it well and do it better than others. You can devote a lot of time to do it and you do it wholeheartedly. Eventually you become someone that everybody knows. Your name becomes a household name, meaning if we talk about audio, for instance, it is linked to your name. So, we become *somebody*, someone more important, and I always remember your name, pamper you a little bit, and often mention your name in my talks. You really have become somebody. It is a very good thing because gradually your interest is focused on one specialized job instead of odd jobs like sweeping the house or taking out the trash. By now you have clearly made a very concrete and specialized contribution better than anybody else.

The Buddha said great things about this. He said that there are five steps and five very important elements in anything we do. These five steps are: **interest, deep understanding, mindful retention, concentration, and clarity**. First is having an interest. Second is having a deep and clear understanding. Third is retaining, always remembering something. Fourth is concentration, the settling of your mind so the True Mind can emanate the light. Fifth is clarity, using this light in everything we do to give us clarity so we won't make mistakes.

Thus, these five elements or five steps to develop the consciousness are very important when you participate in an association. If you participate in an association with the right guidance, you are practicing things that the Buddha taught. But you must follow the path the Buddha taught, which means to have an interest, then to develop deep understanding, to be mindful and retain, then have concentration, and develop clarity.

If you follow these steps, then you are cultivating Buddhism very deeply while engaging with the world, and cleverly applying the Buddha's philosophy. It turns out that this analysis about five levels of participating in an association is exactly the steps for us to practice Buddhism. Therefore, you should never wonder why I don't read or recite the sutra word for word, but always teach you to do or learn this or that. If you look back, you will see very clearly that what you have done has actually been following the Buddhist thinking. Then you will realize how profound Buddhism is.

Coming back to the *fan* level, it is when your **interest** is activated but not as strong as when you become *nobody*, that is when interest turns into action, instead of just lying dormant. After working for a while, you choose something that you feel you can do best and your contribution is deep, then that is the stage of **clear understanding**. But if you are lazy or wait for the right job to come along, you will never reach the stage of *somebody*. You have to try everything so you can eventually find something important you need to do and do it well and wholeheartedly. Thus, being *committed* is very important. Without the stage of *committed nobody*, you cannot become *somebody*. So, this *somebody* stage is very special because this is the stage of **clear and deep understanding**. For example, in the beginning you say, "Yes, let me do the audio recording for you." Then after awhile you learn more, read more, become more specialized, then your knowledge about audio recording will include editing, posting online, as well as labeling and classifying so that everyone can listen. That entire process is called **deep understanding** which you can do and others can't. You now hold an important position; you have become a specialist and an expert. This is a very important phase because by then you don't want to leave the organization or quit your work anymore. Not only do you love what you are doing, you also feel that everyone around you really appreciates you. You feel that your contribution is unique, very interesting, and that not everyone can do it. You begin to realize that your participation in the organization gets deeper every day, and you have become a pillar of the association. An association has many pillars, like a house has many columns, and you are one of them. You are no longer a grain of dust.

Not only do you understand and work well in your job, but you also support the association more and more everyday to make it better and steadier. Once you reach the *nobody* level, when you enter any other organization you can quickly get out of the *fan* level and the *nobody* level to become *somebody* in another association right away. However, each association has a different culture which includes activities, behaviors, shared values, and management, so you may be *somebody* in one organization, but only a *fan* or *nobody* in another organization. Therefore, when someone is already a *somebody* in an association, they don't want to quit it but want to develop it more.

However, further development for being *somebody* can cause some obstacles because you can become too much and too attached to your success. When you are *nobody*, no one pays much attention to you; but when you are *somebody*, and people begin to notice you and praise you, you are afraid to lose your reputation, and you only want it to be good. You're afraid of criticism and only want praise. Your ego pays more attention to your face, and you don't want to hear negative comments or criticism about you or your work.

Slowly, the interest of being a *fan*, is transformed into the interest of a *nobody* wanting to protect their name. It is a problem that any association must face with people who are *somebody* because they never see their blind spots and they attach themselves to their self-

image, their name, and too much to their ego. We forget that when our interest is in the self, it pushes us into the path of volunteering. If we continue to expand the self and dig deeper into it, we will find that it is empty and not real. We need to have a culture to practice. Not all volunteer associations are the same. A volunteer organization must have a method for its members to self-contemplate, to transform their consciousness, to sit down together as loving family members, to help each other transcend instead of looking at each other's faults.

Without a renewal culture, and with only a culture of good and bad, right and wrong, gradually that volunteer organization will have conflicts about money, position, power, and name leading to many problems with that *somebody*. If many people think that "I am very talented, but they are not using me", this will raise an important argument about the culture that always focuses on the concept of "talent" because it leads to disaster. Therefore, it's important to have of culture of cultivation practice.

A culture that only focuses on ethics alone will not attract many members because they feel that they still have many sins. But a culture of constant self-improvement is easier in which to breathe. Therefore, it leads us to an important corollary that talented people may not think that they are talented but will think more calmly when they can support others in any way they can. Those with good accomplishments will think that they are lucky, but others will also have an opportunity to accomplish as well. A culture that constantly renews and improves itself is the culture of the Compassionate Service Society. CSS expects and hopes that all of you will constantly improve yourselves. It does not want you to become *somebody somebody*. Therefore, when you become somebody, you will become a very interesting name which is *nobody somebody*. It means that you become a somebody, but you don't pay attention to any merit or credit other than the interest of constantly serving. We have levels from *fan*, *nobody*, *committed nobody*, *somebody*, to *nobody somebody*. This evolution is very interesting. When we don't evolve like that, our ego will make us fall right away. The self forces us to find a way to show our beautiful face and hope that everyone will accept that beautiful face. Like the moon is beautiful on the front but always dark on the back. How can we avoid it? Therefore, forgiveness, embracing, and continual improvement are the keys for us to rise up from *somebody* to *nobody somebody*.

Time is running out. I hope you will listen to the next part. But you can base on this part to ask yourself questions about which level you are in now. When you join CSS, we hope you will quickly move from *fan* to *nobody*, from *nobody* to committed nobody, and from *committed nobody*, we hope you can find a task you really like to do, and do it better than anybody else, so that you can become a pillar of CSS, meaning a *somebody*. That pillar looks at all the other pillars and becomes very humble, knowing that it has to constantly carry the load. Since it has to open its mind and constantly improve itself, that pillar will tell itself that "I am *nobody somebody*".

Thank you for listening. I wish you a peaceful, joyful, and awakening day.

Dharma Master Heng Chang

Translated by Hoang-Tam, Pam, and Tom.

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com

2020-02-19 - Cấp độ tham gia hội thiện nguyện - Phần 2

Good morning các bác và các anh chị, đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay. Bây giờ Thầy sẽ nói tiếp đề tài về năm cấp độ khi mình tham gia hoạt động của một ngôi chùa, một nhà thờ hay bất kỳ một đoàn thể, một tổ chức nào với tính cách thiện nguyện.

Page | 4

Đầu tiên là cấp độ 0 (zero), gọi là FAN vì mình chỉ ủng hộ thôi. Nhiều khi mình không bao giờ tới mà chỉ gửi cái check tới chỗ đó thôi. Gặp ai mình cũng khen ngợi chỗ đó nhưng mình không thật sự bước vào.

Cấp độ số một là khi mình đi vào một hội, mình bỏ chút thời gian quét nhà, quét rác, làm phụ giúp nhà bếp, phụ giúp vườn tược hoặc chùi bàn thờ Phật..v.v., làm đủ thứ việc nhỏ nhỏ. Đó là cấp độ NOBODY, không ai để ý tới mình và dù người ta để ý đến tên mình rồi người ta cũng quên đi. Cấp độ này gọi là NOBODY, vì mình không cần tên tuổi gì cả nhưng sở thích của mình ngày càng tăng trưởng. Sở thích mà mình muốn gần gũi một nơi, một nhóm người nào tăng trưởng rất lớn. Sở thích tu học chưa mạnh bằng sở thích mình muốn ở trong một nhóm mà có được một sự liên hệ (association) , cảm giác belonging, quy túc, thuộc về một nhóm “ I belong to this group “. Thành ra khi mình ở trong NOBODY, mình thực sự rất sung sướng làm một thành phần của nhóm đó. Nếu mình có một cái áo đồng phục thì mình rất hãnh diện sung sướng vô cùng vì mình là NOBODY nhưng đồng hoá với hội hoặc tổ chức rất là tốt. Đó là một trạng thái rất healthy.

Từ từ người ta kêu mình làm gì thì mình tới làm ngay. Mình có thêm nhiều thời gian, nhiều hứng thú, sở thích của mình để liên hệ với hội càng lúc càng cao. Nhưng mình chưa chắc hiểu biết triết lý hoặc đạo lý gì mà mình chỉ có sở thích rất cao và tự hào là một thành viên của hội đó, của chùa đó, của nhà thờ đó. Do đó mình trở thành COMMITTED NOBODY, là một thành viên không tên tuổi nhưng hết lòng. Hội Từ Bi Phụng Sự có rất nhiều vị hết lòng hết dạ vì hội.

Sau một thời gian đột nhiên mình trôi lên trên tất cả mọi người khác. Ví dụ khi Thầy nói mình sử lý dùm phần âm thanh (audio) , mình nhảy vào làm một hội thì mình thấy thích thú và có khả năng làm hơn hẳn những người khác. Mình có thể để rất nhiều thời gian làm và làm hết lòng hết dạ, hết nhiệt huyết của mình. Từ từ mình trở thành người mà ai cũng biết tên tuổi mình . Mình trở thành *household* name. Hễ nói đến audio là gắn liền tên của mình. Cho nên mình trở thành SOMEBODY. Trở thành một người nào đó quan trọng hơn và lúc nào Thầy cũng biết tên, o bế và cung hơn chút xíu so với những người khác. Thầy đề cập tên của mình trong đám đông hoặc nói chuyện gì cũng nói đến tên của mình. Mình đúng là đã trở thành SOMEBODY. Đó là một điều rất hay vì sở thích của mình từ từ chuyên vào một chuyện chứ không phải quét rác, quét nhà hay làm này nọ lặt vặt. Bây giờ mình rõ ràng có một sự cống hiến thực tế nhất chứ không phải chỉ có chuyện chung chung. Một chuyện chuyên môn (specialized) rất đặc biệt mà mình làm hay hơn tất cả những người khác.

Đức Phật nói rất hay. Ngài nói rằng chúng ta có năm bước đi và năm thành tố rất quan trọng trong bất kỳ một chuyện làm gì. Năm bước này là: Dục, Thắng giải, Niệm, Định, Huệ. Dục là

sở thích. Thắng giải là sự hiểu biết rất sâu sắc gọi là *clear, deep understanding*. Kế đó là Niệm, là nhớ hoài trong tâm. Rồi đến Định là sự lắng đọng của tâm để chân tâm hiển hiện ánh sáng. Cuối cùng, Huệ là sử dụng ánh sáng này trong tất cả mọi chuyện mình làm để mình sáng suốt không phạm những lỗi lầm.

Page | 5

Cho nên Dục, Thắng giải, Niệm, Định, Huệ là năm yếu tố, năm bước phát triển của tâm thức rất là quan trọng khi bác tham dự một hội đoàn. Nếu mình tham dự một hội có hướng dẫn đúng đắn thì mình đang tu hành điều Đức Phật dạy. Mình đi theo con đường Ngài dạy: Dục rồi tiến tới Thắng giải, rồi đến Niệm, Định, Huệ. Mình đi theo bước phát triển đó thì đúng là mình đi theo con đường tu Phật giáo sâu sắc ngay trong lúc nhập thế và sử dụng triết lý của Ngài. Sự phân tích về năm cấp độ tham dự (participation) trong một hội đoàn đúng là những bước để mình tu tập Phật pháp. Mình đừng bao giờ nghĩ rằng sao Thầy không đọc “Nhu thị ngã văn”, đọc kinh ê a mà Thầy lúc nào cũng dạy mình làm việc, lúc nào cũng nói mình phải thế này, thế kia. Nhìn lại mình sẽ thấy rõ ràng việc làm của mình nếu ứng dụng theo sự suy nghĩ nhà Phật thì mới thấy được Đạo Phật thâm sâu thế nào.

Bây giờ trở lại mức độ Fan là mức độ Dục, là sở thích của mình có phát khởi lên nhưng chưa mạnh bằng lúc mình trở thành NOBODY. Sở thích đó biến thành hành động chứ không còn nằm trong đầu, trong tâm. Khi làm việc một hồi, mình chọn chuyện gì mình cảm thấy mình làm giỏi, cống hiến sâu sắc thì lúc đó mới đến giai đoạn Thắng giải. Nếu mình làm biếng, chỉ chờ tới lúc nào đúng việc mình làm thì mình sẽ không bao giờ tới giai đoạn SOMEBODY. Mình phải làm thử, chuyện gì cũng làm, từ từ mình mới tìm được chuyện cần thiết phải làm và làm thật hết lòng hết dạ. Vì vậy COMMITTED rất là quan trọng. Không có giai đoạn COMMITTED NOBODY thì mình sẽ không trở thành SOMEBODY. SOMEBODY là giai đoạn rất đặc biệt vì mình thắng giải với sự hiểu biết sâu sắc. Ví dụ lúc đầu mình nói để mình giúp làm audio, nhưng một hồi sau mình có thêm ngành nghề, kiến thức, đọc thêm, học thêm, sự hiểu biết làm audio bao gồm từ chuyện *edit*, sửa lại cho tới chuyện mình có thể *publish* ra, gởi lên trên mạng, bỏ tag vào, làm những chuyện xung quanh là cả một quá trình thắng giải, hiểu một cách sâu sắc mà người khác không làm được, mình làm được. Đó là một vị thế quan trọng, mình trở thành chuyên gia (specialist), chuyên khoa, chuyên nghề, chuyên nghiệp, chuyên làm một chuyện gì. Đó là một giai đoạn rất quan trọng. Khi đó mình không muốn ra khỏi tổ chức, ra khỏi việc làm của mình vì không những mình yêu thích việc mình làm mà cảm thấy những người xung quanh rất cảm kích mình. Mình cảm thấy sự cống hiến của mình rất độc đáo, rất hay không phải ai cũng làm được. Tới chỗ đó rồi mình thấy bước tham dự vào trong tổ chức càng ngày càng sâu hơn và mình thấy mình là cột trụ của hội. Hội có nhiều cột trụ cũng như toà nhà có nhiều cột và mình là một cột. Có thể có trăm cái cột, nhưng ít ra mình là một cái cột chứ không phải là hạt bụi.

Mình không những hiểu biết thâm sâu mà càng lúc càng làm cho hội vững lên, chùa càng ngày càng tốt hơn. Mình đến được cấp độ SOMEBODY rồi, thì khi vào bất kỳ hội nào khác, mình rất mau ra khỏi giai đoạn Fan và NOBODY để trở thành SOMEBODY của hội khác ngay lập tức. Nhưng mỗi hội đoàn đều có văn hoá khác nhau. Văn hoá là lối hành xử, lối sống của mỗi hội mỗi tổ chức khác nhau nên nhiều khi mình là SOMEBODY của tổ chức này nhưng với tổ chức khác mình là FAN hoặc NOBODY mà thôi. Điều đó làm cho một người đã là SOMEBODY của một hội sẽ không bỏ hội đó mà muốn tiếp tục phát triển lên thêm.

Khi phát triển lên thêm thì có vài ba chướng ngại xảy ra với người SOMEBODY vì họ sẽ trở thành quá sức (too much), tức là họ quá chấp trước vào thành công của họ. Khi họ là NOBODY, không ai để ý tới. Khi người ta bắt đầu chú ý khen ngợi, thì SOMEBODY trở thành sợ mất danh của mình và chỉ muốn danh của mình tốt mà thôi. Vì vậy, SOMEBODY của mình trở nên sợ bị phê bình và chỉ thích được khen. Cái ngã của mình từ từ càng chú trọng cái mặt của mình hơn và không thích ai nói xấu về mình, về công việc mình làm, và không thích ai phê bình cái gì cả.

Từ từ hứng thú của lúc mới bắt đầu làm FAN, làm NOBODY bị chuyển đổi thành hứng thú bảo vệ tên tuổi của mình. Đó là vấn đề mà bất kỳ hội đoàn nào cũng phải đối diện với những người SOMEBODY vì họ không bao giờ thấy điểm mù của họ vì họ chấp vào ngã tướng, chấp vào tên của họ, và quá chú trọng vào cái tôi. Mình quên rằng khi có sở thích là cái tôi thì nó đẩy mình đi vào con đường làm thiện nguyện. Nếu tiếp tục mở rộng cái tôi, đào sâu cái tôi thêm thì mình sẽ thấy cái tôi đó trống rỗng, không có thiệt. Mình cần phải có một văn hoá, một culture để tu hành. Không phải hội thiện nguyện nào cũng giống nhau. Nếu một hội thiện nguyện không có phương pháp để cho người ta quán sát, quay lại với chính mình, chuyển hoá tâm thức, không có văn hoá mà anh em ngồi lại với nhau, thân thương giúp đỡ nhau vượt lên chứ không nhìn vào lỗi xấu của nhau, không có văn hoá tái tạo (renewal) lại mà chỉ có văn hoá đúng với sai, tốt với xấu, hơn với thua thì từ từ hội thiện nguyện đó sẽ có tranh chấp về tiền bạc, chức vụ, địa vị, quyền lợi về cái danh, đưa tới nhiều vấn đề khi có SOMEBODY đó. Vì có nhiều người nghĩ rằng: “tôi rất tài giỏi nhưng tôi không được sử dụng” sẽ đưa ra một hệ luận rất quan trọng về văn hoá luôn chú trọng vào chữ tài thì đi với chữ tai một văn. Cho nên mình phải có một văn hoá tu hành mới được.

Một văn hoá mà chỉ chú trọng vào đạo đức thôi thì không ai muốn vào cả, vì họ cảm thấy còn nhiều tội lỗi quá. Nhưng một văn hoá không ngừng cải thiện chính mình thì dễ thở hơn. Vì vậy đưa đến hệ luận rất quan trọng là những người có tài, họ sẽ không nghĩ tới chuyện “tôi có tài” mà nghĩ cách bình lặng hơn: “Tôi sẽ support cách nào cũng đủ cả.” Người lập công sẽ nghĩ mình lập công vì mình may mắn có cơ hội nhưng những người khác cũng có cơ hội lập công vậy. Văn hoá mà lúc nào cũng không ngừng cải thiện, **constantly reviewing oneself**, văn hoá đó là văn hoá của hội Từ Bi Phụng Sự. Hội mong muốn các bác không ngừng cải thiện chứ không muốn các bác trở nên SOMEBODY, SOMEBODY. Vì thế khi mình thành SOMEBODY rồi thì mình sẽ trở thành một cái tên rất hay là NOBODY SOMEBODY. Tức là mình trở thành một SOMEBODY nhưng không chú trọng đến bất kỳ công đức, thành quả hay một cái gì khác hơn là sở thích không ngừng đi phục vụ. Mình có cấp độ từ Fan, ra NOBODY, ra COMMITTED NOBODY, ra SOMEBODY, rồi tới NOBODY SOMEBODY. Sự tiến hoá rất là hay. Khi mình không tiến hoá như vậy thì cái ngã của mình sẽ làm cho mình gục ngã ngay. Cái ngã bắt mình phải làm sao tìm cho được bộ mặt đẹp đẽ của mình và mong rằng ai cũng chấp nhận bộ mặt đẹp đẽ đó. Giống như mặt trăng có phần đẹp bên ngoài nhưng lúc nào cũng có phần đen thui đằng sau làm sao mình tránh được. Cho nên sự tha thứ bao dung và không ngừng cải thiện là chìa khoá để mình vượt lên từ SOMEBODY tới NOBODY SOMEBODY.

2020-02-19 - Levels of Participation, Part 2

Đã hết giờ rồi, mong rằng các bác sẽ lắng nghe tiếp phần kế. Nhưng bác có thể dựa vào đây để mà đặt câu hỏi cho chính mình rằng mình đang ở cấp độ nào. Khi bác vào hội Từ Bi Phụng Sự thì mong rằng các bác mau mau từ chỗ FAN ra chỗ NOBODY, từ NOBODY ra COMMITTED NOBODY và từ COMMITTED NOBODY mong bác làm sao mà tìm được một việc gì bác thích làm vô cùng và bác có thể làm rất tốt mà không ai làm bằng được để bác trở thành cột trụ của hội Từ Bi Phụng Sự, tức là bác trở thành SOMEBODY. Cột trụ đó nhìn tất cả các cột trụ khác mà trở nên khiêm nhường và biết rằng nó không ngừng phải gánh vác, phải mở rộng tâm hồn, và vì không ngừng cải thiện nên cột trụ ấy sẽ nói với chính nó rằng:” I am NOBODY SOMEBODY “.

Page | 7

Cảm ơn các bác đã lắng nghe. Chúc các bác một ngày yên lành, lúc nào cũng vui vẻ và tĩnh.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Transcribed by Mau-Don

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com